

del^{ANDERS}a M^{ott}te
nattjägaren

Bokförlaget Forum

Tidigare utgivning

Geim, 2010

Bubble, 2011

Buzz, 2012

MemoRandom, 2014

UltiMatum, 2015

Slutet på sommaren, 2016

Höstdåd, 2017

Vintereld, 2018

Våroffer, 2020

Döden går på visning (tillsammans med Måns Nilsson), 2021

Ett fynd att dö för (tillsammans med Måns Nilsson), 2022

Bortbytaren, 2022

Glasmannen, 2023

Rostskogen, 2024

Ett fall på Capri (tillsammans med Anette de la Motte), 2024

Intrig i Amalfi (tillsammans med Anette de la Motte), 2025

**Bokförlaget
Forum**

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se

Copyright © Anders de la Motte 2025

Enligt avtal med Salomonsson Agency

Omslag: Maria Sundberg, Art by Sundberg

Tryckt hos ScandBook EU, 2025

Första tryckningen

ISBN 978-91-37-15566-1

Cassandra

Deras pappa älskade grekisk mytologi. Han hade både *Iliaden* och *Odysseen* på sitt nattduksbord, kunde citera långa passager. Hjältar och gudar, sjöodjur och monster.

Det var där han hittade deras namn.

Hennes bror fick heta Hector, efter hjälten som tappert försvarade Troja. Ett namn som var alldeles för tungt för honom att bära. Ett namn som på många sätt orsakade katastrofen som långt senare kom att drabba dem.

Hennes eget namn, däremot, kunde inte vara mer passande. Cassandra, efter prinsessan som kunde förutse framtiden, men som aldrig blev trodd. Aldrig blev lyssnad på eftersom hon var annorlunda. Precis som hon själv.

I trettio år har hon vetat sanningen om vad som hände den där katastrofala natten, utan att kunna berätta den. Nu har hon inget val. Nattjägaren har återvänt. Och han kommer att döda dem allihop. En efter en, om ingen avslöjar honom.

Det är hennes förutsägelse. Men ingen kommer att tro henne. För vem kan avslöja ett spöke?

Hon är Cassandra, prinsessan i slottet, långt ute på heden. Hennes historia börjar för längesedan, i en helt annan tid. Med ett helt annat illdåd.

Men dået och nuet speglar varandra. Är skärvor ur samma berättelse, precis som det alltid har varit.

Lyssna bara noga.

Allhelgonaafton 1679

Det hade slutat regna, och lagom till skymningen hade himlen klarnat och släppt fram stjärnorna och oktobermånen. I nattluften fanns redan en föräning om den långa vinter som väntade.

Men det var varken kylan eller vintern som bekymrade kyrkoherde Olof Nicolai då han öppnade järngrinden till kyrkogården. Inte heller dimman som lockats upp ur den fuktiga marken och som börjat spinna en allt tätare väv kring gravstenarna.

Dimman härute på heden var annorlunda än på andra ställen. Inte bara att den var tätare, eller uppstod snabbare. Den hade också en helt egen doft.

Underjord och svartvatten, århundraden av långsam förruttelse. *De dödas andedräkt*, som han hört någon församlingsmedlem säga. En beskrivning han motvilligt måste medge var både otäck och passande. Inte minst en allhelgonaafton som denna, då minnena efter de döda kröp sig närmare inpå än annars.

Som alltid då Olof Nicolai gick över kyrkogården försökte han hålla blicken riktad mot kyrkporten mitt i det dystra klocktornet. Inte låta vare sig ögon eller tankar söka sig till graven längst ner i bortre hörnet. Till de stackars flickorna som vilade där, under det stora korset med klöverarmarna.

En rörelse snett framför honom i dimman avbröt hans tankar, fick honom att tvärstanna och hans hjärta att börja bulta häftigt.

Men det var bara en liten kanin som tittat fram mellan några gravstenar. En av Herrens mest oskyldiga varelser, som iakttog honom förundrat. Säkert undrade den vad han gjorde här, mitt i natten.

En berättigad fråga, en han själv hade svårt att svara på med rent samvete.

Plötsligt lyfte kaninen huvudet, klippte med öronen och vädrade i den fuktiga luften. Strök sedan öronen bakåt och pilade iväg, som om den anat någon okänd fara ute i mörkret och dimman. En räv kanske, eller en uggla. Någon av de varelser som jagade sina byten i natten.

Olof Nicolai rös till, korsade sig snabbt och tog ut stegen.

Kyrkporten klagade som alltid vresigt då han öppnade den. Ljudet var inte särskilt högt, men just i afton tycktes det eka över kyrkogården. Olof Nicolai såg sig snabbt om över axeln innan han gick in, för att försäkra sig om att ingen lagt märke till honom. Men allt som syntes var tysta, mörka gravstenar som långsamt höll på att upplösas av dimman.

Olof Nicolai stängde försiktigt porten bakom sig. Han övervägde i några ögonblick att även regla den. Men det här var Guds hus, öppet för alla, och att låsa dörren skulle kännas som ett erkännande. Ett medgivande av att detta nattliga möte var av den sort som krävde låsta dörrar.

Westerstad kyrka var i gråsten och byggd på medeltiden. I förhållande till det högresta tornet var den förvånansvärt liten. Vapenhuset var trångt och själva kyrkorummet innehöll bara åtta korta bänkrader på vardera sidan mittgången. De blyinfattade bågönstren släppte bara in precis så mycket månljus att det gick att orientera sig.

Altaret längst bort vid kortsidan bestod av en grovhuggen stenbänk, klädd med en vit duk. Ovanför hängde en altartavla föreställande en plågad Kristus på korset, med blodet rinnande längs kinderna.

Men det var inte till Kristus som Olof Nicolai främst sökte sig.

Intill altaret väntade en man i mörka kläder som höll i en ljuslykta.

”Petter Svärd”, hälsade Olof Nicolai. ”Guds frid.”

Mannen nickade till svar.

Petter Svärd var en robust man med grova händer och ett listigt drag kring ögonen, som förstärktes av det svaga ljuset. Han var inte en person som en Herrens tjänare umgicks med, ännu mindre anförtrodde sig åt. Men krig och ofred hade ställt alla sådana konventioner på ända.

”Någon frid vet jag inte om vi får”, sa Svärd dovt. ”Jag har hört mig för, precis som kyrkoherden bad mig om. Det är som vi fruktade. Herr Wilhelm har återvänt till slottet.”

Olof Nicolai drog efter andan.

”Men hur?” viskade han. ”Läkaren skrev att hans bränn-skador var dödliga. Att Herren när som helst skulle kalla herr Wilhelm till sig.”

Petter Svärd ryckte på axlarna.

”Kyrkoherden får väl fråga honom där.” Han nickade mot altartavlan med Jesus på korset. ”Eller så hade herr Wilhelm hjälp av mörkare krafter. Hat och hämndlystnad är starka mediciner.”

Svärd lutade sig närmare kyrkoherden.

”Det har börjat pratas om en spökryttare ute på heden”, sa han med lägre röst. ”En man i mantel på en svart häst och med ansiktet täckt av en järnmask, och som rider som om han hade djävulen i hasorna. Folk har börjat kalla honom Nattjägaren. Men vi vet båda två vem han egentligen är, och vad det är han letar efter, inte sant, kyrkoherden?”

Olof Nicolai korsade sig snabbt. Det här var dåliga nyheter. Mycket dåliga nyheter.

”Och det är inte allt”, fortsatte Svärd. ”Birger Tunnbindare är försvunnen.”

”Försvunnen?” upprepade Olof Nicolai. ”Sedan när då?”

”Sedan två kvällar. Birger var ute i ett ärende åt heden till och kom aldrig hem, enligt hustrun.”

”Birger är en suput”, invände Olof Nicolai. ”Han har väl somnat i ett dike någonstans.”

”Det tänkte jag också”, instämde Svärd. ”Men i så fall borde han ha dykt upp vid det här laget. Två dagar är länge. Alldeles för länge, som saker och ting ser ut.”

”Så du menar att herr Wilhelm har ...” Olof Nicolai svalde, hans fråga blev hängande i luften.

Petter Svärd sänkte rösten till en dov viskning.

”Birger är svag. Om Nattjägaren fångat honom har han berättat vad vi gjorde. Vem som orsakade ...”

”Tragedin!” Olof Nicolai märkte själv hur rösten skar, och han harklade sig snabbt. ”En förfärlig tragedi. Men vi följde bara kungens påbud och därmed också vår Herres.”

”Jag säger inte emot kyrkoherden”, muttrade Petter Svärd. ”Det var herr Wilhelm själv som drog på sig Herrens rättmätiga vrede genom att ge snapphanarna mat och husrum. Men herr Wilhelm ser det nog inte så. Det är hans stackars flickor som ligger därute i jorden.”

Han tecknade över axeln i riktning mot kyrkogården.

”Av allt att döma är herr Wilhelm ute efter hämnd. Och om Birger har pratat är jag Nattjägarens nästa byte. Det var jag som red med kyrkoherdens brev och som återvände med svenskarna. Herr Wilhelm kommer inte att visa mig någon nåd.”

Petter Svärd lyfte upp ljuslyktan från kyrkbänken.

”Jag tänkte bege mig norrut ett tag. Kanske stannar jag borta för gott. Om jag nu kan försörja mig, det vill säga.”

Svärd gjorde en menande paus.

Olof Nicolai stack handen i rockfickan och räckte över en läderbörs.

”Här!” sa han och försökte hålla handen stadig.

Svärd vägde börsen ett par gånger i handflatan, som om han försökte bedöma hur många mynt den innehöll.

”Det är allt jag kunde få fram med kort varsel”, tillade Olof Nicolai.

Petter Svärd gav honom en missbelåten blick, men stoppade sedan på sig börsen.

”När far du?” frågade Olof Nicolai.

”Nu på en gång”, sa Svärd. ”Och kanske borde kyrkoherden göra detsamma. Innan Nattjägaren ger sig efter honom också.”

”Herr Wilhelm ger sig inte efter en kyrkans tjänare”, sa Olof Nicolai. ”Och en kyrkoherdes uppgift är att stanna hos sin flock.”

Han försökte att låta övertygande, inte minst inför sig själv, men lyckades inte så bra som han avsett.

”Dessutom är det bara Svärd och jag som vet säkert vad som hände. Om jag tar till flykten är det detsamma som att erkänna mig skyldig. Att stanna kvar visar att jag har rent samvete inför vår Herre.”

Petter Svärd synade honom tvivlande.

”Jag ber för att ni har rätt”, mumlade han så. ”Nu måste jag ge mig iväg. Adjö då, kyrkoherden. Gud vare med honom.”

Han nickade till avsked och lunkade iväg mot porten.

Så fort Petter Svärd försvunnit vände sig Olof Nicolai mot altaret. Troligen borde han mycket riktigt också bege sig härifrån. Låsa dörren till prästgården, dra en historia om att det fanns rövare i trakten och be tjänstefolket att vara på sin vakt.

Men först behövde han hämta styrka.

Han gick in i den lilla sakristian alldeles till höger om altaret för att hämta sin bibel, ett tummat exemplar han haft med sig ända sedan han utexaminerats vid prästseminariet i Växjö för många år sedan. Den brukade ge honom tröst i svåra stunder.

Bibeln låg alldeles under det lilla fönstret och liksom tidigare försökte han undvika att titta mot kyrkogårdens nedre hörn. Men efter samtalet med Svärd var det omöjligt att hålla blicken borta.

Dimman därute hade slukat nästan alla gravstenarna. Men det stora stenkorsat vid de stackars flickornas grav syntes fortfarande tydligt. Sträckte ut sina anklagande klöverarmar i mån-

ljuset, som om det pekade på honom. Bortom korset återstod bara några meter kyrkogård och en stenmur innan den stora heden tog vid.

Mil efter mil av fuktig mark, dyiga gölar och sumpskog. Få byggnader, med undantag för Westerstad slott, dit herr Wilhelm nu hade återvänt.

Det var inte svårt att föreställa sig honom därute. Järnmasken, manteln, ljudet från hästhovarna som trummade mot hedmarken medan han jagade genom mörkret i jakt på sitt byte. I jakt på hämnd.

Nattjägaren.

Olof Nicolai tvingade undan blicken från fönstret. Han återvände snabbt till kyrkorummet och tände altarljusen. Så föll han på knä och knäppte händerna kring bibeln.

Allt han hade gjort var att följa kungens påbud, och därmed också Herrens, intalade han sig återigen. Snapphanar skulle infångas och rannsakas, de hade ingen rätt till fri lejd eller husrum. Inte ens hos en godsherre som herr Wilhelm.

Ingen hade väl kunnat föreställa sig att svenskarna skulle sätta eld på slottsladan för att driva ut dem. Att elden skulle sprida sig till stallet och de båda flickorna och deras far skulle rusa ner för att försöka rädda hästarna. Bli fångade i korselden mellan soldater och snapphanar, instängda i det brinnande stallet medan lågorna växte sig allt högre.

Talgljusen på altaret knastrade till och fick ljuset att flimra oroligt över kyrkorummet. Framkallade samtidigt bilder inför hans inre: lågorna, röken och hettan. Skräcken i flickornas ögon, lukten av brinnande kött, deras fasansfulla dödsskrik ...

Kyrkoherden ryckte till.

Vad var det där?

Olof Nicolai såg sig skrämt omkring i det dunkla kyrkorummet. Var det bara hans plågade samvete som gjort sig påmint, eller hade han faktiskt hört ett skrik?

Han spetsade öronen, men allt var knäpptyst.

Kyrkoherden korsade sig en tredje gång och återgick till sin bön. Upprepade återigen att Herren tog hand om sina tjänare. Att intet ont skulle vederfaras de rättfärdiga.

Men han avbröts tvärt då kyrkporten plötsligt slogs upp med ett brak. Olof Nicolai kom skräckslaget på fötter. En kall vindstöt blåste ut talgljusen på altaret. Förde med sig den fuktiga hedluften in i kyrkan.

Kyrkoherden flämtade till. I portöppningen stod en man i mörka kläder.

Olof Nicolais hjärta hoppade över ett par slag.

Men så tog mannen ett kliv framåt, in i ljusstrimman från fönstren. Det var bara Petter Svärd.

"Glömde du något, Svärd?" utbrast Olof Nicolai lättat.

Mannen svarade inte. Han stod kvar vid den bortersta bänkraden med händerna längs sidorna. Ansiktet spöklikt vitt i månljuset.

Innan kyrkoherden hunnit säga något mer började Svärd gå mot honom längs mittgången. Han rörde sig ryckigt, som om benen inte riktigt ville bära honom.

"Mår du inte bra?" frågade Olof Nicolai.

Svärd fortsatte att stappla framåt, stannade upp bara någon meter från första raden.

Så vek sig hans ben, han föll på knä och sträckte bedjande ut ena handen mot Olof Nicolai. Ögonen var uppspärade, munnen öppnades som om han försökte säga något, men i stället välldes blod fram mellan hans läppar och han föll framlänges.

Olof Nicolai ryggade skrämt tillbaka så att han stötte emot altaret. Svärds huvud slog i stengolvet med en tung duns, så nära Olof Nicolai att blod stänkte över hans stövlar.

Kyrkoherden stod fastfrusen av skräck. Hjärtat bultade så högt att det ekade mellan kyrkväggarna. Ljudet växte sig allt starkare och plötsligt insåg Olof Nicolai att det inte alls var hjärtslag han hörde.

En svartklädd ryttare på en mörk häst hade kommit in

genom kyrkporten. Skrittade långsamt nerför gången, rakt mot honom.

Ansiktet som skymtade under huvan på manteln täcktes av en järnmask. I ena handen höll ryttaren en blodfläckad värja som glittrade svagt i månljuset.

Kyrkoherden tvingade ner luft i lungorna och tog ett halvt steg framåt, samtidigt som han och höjde handen i vilken han höll bibeln.

”V-vik hädan!” kraxade han. ”Det här är Guds hus. Den som dräper någon härinne blir evigt fördömd!”

Ryttaren höll in hästen alldeles framför kroppen. Djuret frustade irriterat. Fradgan hängde vit kring betset, hovarna skrapade mot stengolv.

Först nu kände Olof Nicolai doften som följt med ryttaren in i kyrkan. En stank av underjord och svartvatten. Århundraden av långsam förruttnelse.

Olof Nicolai stirrade skräckslaget på ryttaren.

Den groteska masken täckte hela hans ansikte. Allt som syntes var de vilt stirrande ögonen, som i masken verkade onaturligt stora. Ögonvitorna var rödsprängda, huden intill täckt av skrumpen ärrvävnad.

En demon, tänkte kyrkoherden. Sprungen direkt ur helvetet.

”Du är för sent ute, präst”, sa ryttaren medan han manade hästen framåt. Trängde Olof Nicolai bakåt tills han stod fastklämd med ryggen mot altaret. ”Jag är redan evigt fördömd.”

Ryttaren sänkte värjspetsen mot Olof Nicolais bröst.

”Och det är du också.”

Cassandra

Så börjar alltså hennes berättelse. Med en spökhistoria. En skärva ur ett avlägset förflutet.

Kanske är det därför hon är rädd att inte bli trodd.

De allra flesta människor drar på munnen åt sådant. Intalar sig att spöken och gengångare inte existerar. Att alltihop bara är vidskeplighet, ett arv från mörkare tider då människor inte visste bättre.

Men det finns olika sorters gengångare. Varje människas historia är full av dem. Krossad kärlek, svikna löften, bråk och oförrätter.

Ibland värre saker än så.

Och även om vi intalar oss att vi gått vidare, lagt det förflutna bakom oss och blivit bättre människor, så finns det nätter då vi vaknar i vargtimmen. Lyssnar skrämmt efter ljud som inte går att förklara. Fruktar mörkret därute.

Eller, kanske lika ofta, mörkret inom oss själva.

Hennes bror tillhörde den skaran. Rädsla har alltid varit hans största fiende. Skärvan som till sist skar sönder honom inifrån.

Stackars, stackars Hector. Hon försökte varna honom. Gjorde sitt allra bästa.

Men han lyssnade inte.

Och därför blev han den förste att dö.

Allhelgonaaften – nutid

Sarah stänger dragkedjan hela vägen upp i halsen och drar in händerna så långt hon kan i jackärmarna för att försöka undkomma den fuktiga nattluften.

Jess sa åt henne innan de åkte att klä på sig bättre, men hon lyssnade inte, och nu vill hon helst inte visa Jess att hon fryser. Speciellt inte i kväll, när hon redan befinner sig i underläge.

”Nu står vi alltså intill Westerstads kyrkoruin”, säger deras guide med en dramatisk gest mot ruinen som ruvar i mörkret hundra meter bort.

”Det var därinne, på allhelgonaaften 1679, som kyrkoherden Olof Nicolai mördades vid altaret i sin egen kyrka. Enligt sägnen utfördes mordet av slottsherren till Westerstad slott. Herr Wilhelm, han som kom att kallas för Nattjägaren.”

Guiden kallar sig Grendel, efter monstret i Beowulfsgagan, och är klädd i helsvarta kläder och pannlampa, har hästsvans, långa polisonger och betydligt fler arm- och läderhalsband än någon borde bära. Han luktar braj och något mer fränt och djuriskt som troligen innebär att Sarah måste sanera sin bil efter den här utflykten.

På nätet har Grendel titeln ”spökguide”, vilket knappast är hans heltidsjobb. Om han nu har något, vilket Sarah starkt tvivlar på.

Men Jess gillar honom. Allt det här – spökvandringar, hem-sökta platser och det övernaturliga – är hennes grej.

Även Jess bär pannlampa och fritidskläder, har gjort så pass många spökutflykter att hon skaffat sig en särskild garderob för ändamålet.

Normalt hänger Sarah inte på, men den senaste månaden har Jess signalerat att hon börjat tröttna på hennes undanflykter och ointresse. Antytt att Sarah måste anstränga sig om deras förhållande ska överleva.

Så nu står de här i mörkret intill en medeltida kyrkoruin ute i ett ödsligt hedlandskap, med polisong-Grendel som guide. Inte riktigt den allhelgonaafton hon hade hoppats på.

Men vad gör man inte för kärlek?

Även om hon, till skillnad från Jess, varken tror på spöken eller andar måste Sarah medge att just det här stället är rätt creepy. Den övergivna kyrkogården har genom seklen förvandlats till ett fält med gulnade grästuvor, mellan vilka det här och där tittar fram kullfallna gravstenar. Och som om inte det var kusligt nog ligger det ett lock av tät dimma en halvmeter över marken och gör ljuset från pannlamporna mjölkigt och platt. En däven lukt hänger i luften, och någonstans i dungen bakom kyrkoruinen ropar en uggle.

Sarah huttrar till, försöker övertyga sig om att det bara beror på kylan och hennes alldeles för tunna kläder. Men hon lyckas inte helt. Det är något med den här platsen som ger henne kalla kårar.

Samma sak med deras guide. Grendel är lång och kutryggig, påminner faktiskt lite om ett monster i en spökhistoria.

”Kyrkan ligger precis i ett currykryss”, säger han. ”Jag har själv mätt med både pendel och slagruta och utslagen är kraftiga. Mycket tyder på att det här var en helig plats långt innan kristendomen. En plats där man offrat till de gamla gudarna.”

Jess nickar så ivrigt att hennes pannlampa fladdrar.

Sarah skulle kunna invända att de vetenskapliga tester som gjorts visar att redskap som slagrutor och pendlar inte är bättre än slumpen på att utläsa något alls, och att även energilinjer i marken bara är pseudovetenskap.

Men hon biter sig i tungan. Hon har en känsla av att det inte kommer att bli för sista gången den här kvällen.

”Innan vi går närmare ruinen ska vi besöka en annan plats”, säger Grendel.

Han tecknar åt dem att följa efter honom mot ett hörn av den gamla gråstensmur som omger kyrkogården.

”Här!”

Grendel lyser med pannlampan på ett stort stenkors där en av klöverarmarna slagits av på mitten.

”Graven”, flämtar Jess. ”Nattjägarens döttrar.”

Hon stryker över korset med handen. Låter fingrarna dröja vid brottytan på dess ena arm. Den avslagna biten ligger kvar på marken alldeles nedanför, ger tillsammans med det stympade korset ett sorgset intryck.

”Kan man utläsa namnen?” frågar Sarah.

Grendel skakar på huvudet.

”Gravstenen har inga inskriptioner. Men vi är på rätt ställe.”

Han vänder sig mot Jess.

”Ta fram din EMF-mätare, så får du se.”

Jess börjar svepa runt med en plastpryl som påminner om en fjärrkontroll, där några led-lampor fladdrar runt på framsidan.

”Ojoj!” säger hon. ”Här är det mycket aktivitet.”

Sarah vet att Jess köpt mätaren på Temu, så dess vetenskapliga precision går troligen att ifrågasätta. Samma sak med påståendet att det är elektromagnetisk strålning från andevärlden som får prylen att reagera – inte någon av deras mobiler, en närliggande kraftledning eller någon annat mer verklighetsförankrat. Men Sarah har lovat sig själv att inte punktera stämningen, så därför kniper hon käft.

”Och slottet?” frågar Jess. ”Kryptan där Nattjägaren vilar. Hur långt är det dit?”

Grendel sveper med pannlampan mot heden som tar vid på andra sidan muren. Ljusstrålen slukas nästan direkt av dimman och mörkret.

”Någon knapp kilometer över heden. I dagsljus och klart väder kan man se det härifrån.”

”Inom synhåll”, säger Jess allvarligt, medan hon fortsätter att svepa med sin mätare.

Grendel har också en EMF-mätare, fast den är givetvis större och ser dyrare ut. De två jämför sina mätvärden så entusiastiskt att Sarah känner ett sting av svartsjuka. Idiotiskt naturligtvis, hon borde veta bättre. Hon är smart, logisk, har ett bra jobb och kan hantera de flesta utmaningar utan att stressa upp sig. Ändå är det något med den här utflykten som stör henne mer än hon väntat sig.

Troligen är det deras guide.

Jess och Grendel lärde känna varandra på nätet för ett halvår sedan. Sedan dess har de varit ute på flera spökjakter tillsammans och hans namn dyker allt oftare upp i olika sammanhang.

Grendel gjorde så, Grendel tycker så.

Sarah tycker inte om tonfallet Jess använder då hon pratar om honom. Och så är det hans blick. Grendel stirrar hela tiden på Jess. Han är långt ifrån den första kille som gör det. Jess är tjugosex, blond, blåögd och byggd som en sparv. Många, både killar och tjejer, går igång på den typen.

Normalt är Sarah rätt van vid stirrandet. Stör sig inte särskilt mycket. Men Grendels blick känns klibbigare, mer intim. Dessutom får Sarah allt mer för sig att Jess inte har något emot hans sätt att titta på henne. Att hon till och med uppmuntrar honom.

”Nattjägaren ligger begravd i slottets krypta”, säger Jess, vänd mot Sarah. ”Hans själ blev evigt fördömd efter mordet, och biskopen vägrade låta honom vila i vigd jord. Det är ett av skälen till att han hemsöker trakten.”

Sarah kväver en impuls att rulla med ögonen.

”Kom”, säger Grendel. ”Hög tid att besöka platsen där illdådet skedde.”

Han leder dem över det ojämna fältet, lyser här och där med pannlampan på mörka gravstenar som sticker upp ur gräset.

Dimman virvlar kring deras fötter. Doften av förruttnelse blir allt starkare, som om det är dimman som för den med sig.

Jess går nära Grendel. Kanske för nära. Emellanåt rör hon vid hans arm. Sarah uppfattar flera gånger hur de viskar till varandra. Pratar de om henne?

Hon ökar på stegen för att kunna höra, men eftersom hon dumt nog inte har någon egen pannlampa snubblar hon fram mellan tuvorna och gravstenarna.

Hon borde definitivt ha stannat hemma. Men då hade Jess varit här ensam med klibb-Grendel. Den tanken är om möjligt ännu mer motbjudande.

Grendel och Jess har stannat upp.

”Westerstad kyrka.”

Deras guide sveper med pannlampan över ruinen. Grå murar, gapande hål där fönster och dörrar en gång suttit. Kyrktornet längst bort saknar innervägg, påminner om en enorm ihålig trädstam.

”Byggd på medeltiden men stängd 1679, efter mordet på Olof Nicolai”, fortsätter Grendel. ”Församlingen lät uppföra en ny kyrka i samhället några kilometer bort. Förutom predikstol, dopfunt och kyrkklockor, tog man även med sig blytaket och stengolvet från den gamla kyrkan. Så det enda som kvarlämnades var egentligen yttermurarna.

”Stämmer det att Nattjägaren var med och bekostade bygget av den nya kyrkan?” frågar Jess.

Grendel rycker på axlarna.

”Det sägs så, men det finns inga bevis. Fast det är inte svårt att tänka sig att han försökte göra bot för sitt brott. Han undgick ju trots allt rättvisan.”

”Åtminstone här på jorden”, flikar Jess in.

Både hon och Grendel tittar menande på Sarah. Troligen är deras stolpiga föredrag menat att inkludera henne i deras spöktroende. Men i stället får det Sarah att känna sig allt mer som femte hjulet i sällskapet.

Hon huttrar till igen, önskar att hon satt i den varma bilen på väg hem.

”Kom.”

Grendel håller upp en rostig trådgrind med en bleknad skylt som varnar för ras, och som blockerar en öppning mellan de tjocka murarna. Ser sig samtidigt noggrant omkring.

Jess slinker snabbt förbi, vidare in i den mörka ruinen, men innan Sarah hunnit följa efter höjer Grendel handen.

”Oroa dig inte, Sarah.” Grendel vinklar pannlampan nedåt några grader. ”Vi är helt ensamma härute. Ingen vet att vi är här. Militären patrullerar aldrig åt det här hållet.”

Det nedåtriktade ljuset ger hans ansikte underliga skuggor och proportioner.

”Känner du till dubbelmordet på Westerstad slott? Paret Cronier?” frågar han.

Sarah nickar. Jess har tjatat så mycket om den händelsen att hon själv googlat på den. Till skillnad från de övriga historierna är den i alla fall fakta.

”En finansman och hans hustru blev rånmördade på slottet i mitten av nittioalet”, säger hon.

”Då vet du kanske också att Nattjägarens järnmask försvann under dådet”, säger Grendel. ”Vissa hävdar att det var Nattjägarens vålnad som mördade paret Cronier, att han hämnades för att man stört hans vila. Det skulle förklara varför man aldrig hittade mördaren.”

Sarah vill egentligen skratta bort hans kommentar, men Grendels leende gör henne illa till mods. Får henne att tänka på ett rovdjur. Eller så är det bara det underliga ljuset som spelar henne ett spratt. Hon sväljer, försöker avgöra om han driver med henne, men det är omöjligt. Hans flin blir bredare. Rovdjurständerna glimmar i mörkret.

Vi är helt ensamma härute. Ingen vet att vi är här...

Han har rätt i sak. Kyrkoruinen ligger mitt ute på Revingehed, ett enormt militärt övningsområde där det egentligen

råder tillträdesförbud. Förutom slottet finns det inga hus på flera kilometers avstånd.

Ingen som kan se eller höra dem.

Grendel, som monstret i Beowulfsagan.

"Fryser du?" frågar han nästan lite retfullt.

Sarah skakar på huvudet. En plötslig ingivelse kommer över henne. De måste härifrån. Hon vill ropa på Jess, få med sig henne tillbaka till bilen. Skylla på att hon inte vill få ett stenblock i huvudet, eller på fucking mensvärk eller vad som helst.

Men hon tvivlar på att Jess skulle lyssna. Hon är helt trolldunden av Grendel och den här obehagliga platsen.

"Oj, vilket ställe!" ropar Jess inifrån ruinen. "Kom och kolla, Sarah!"

Grendel gör en gest mot den öppna grinden, nästan som om han utmanar henne. Vill han i själva verket att hon ska fega ur så att han och Jess kan skratta åt hennes lättskrämdhet?

"Ska vi gå in, eller?" flinar han.

Sarah tar ett djupt andetag och tränger sig snabbt förbi honom. Hon följer en smal gång in mellan murarna. Siktar på det svaga ljuset från Jess pannlampa och tar snabba steg för att inte ha Grendel flåsande i nacken. Så är hon inne i kyrkoruinen.

"Coolt, eller hur?" säger Jess uppspelt. "Värt att frysa lite för."

Hon sveper med pannlampan i en vid cirkel.

Sarah tvingas motvilligt medge att Jess faktiskt har rätt. De befinner sig ungefär i mitten av den långsmala kyrkoruinen, omgivna av tjocka grå stenmurar, så höga att man inte kan se över dem. Trots att byggnaden saknar både golv och tak och inte fungerat som kyrka på över trehundra år, ligger det ändå något allvarsam över den. Nästan lite högtidligt.

Vid ena kortsidan det höga, ihåliga klocktornet som bara har tre väggar. Vid ruinens andra kortsida fastnar Jess lampa på ett bord uthugget i grov sten.

"Altaret", viskar hon. "Det var där det hände."

Hon tar Sarahs hand och dämpar samtidigt ljuset på sin pannlampa.

”Det var här Olof Nicolai stod. Prästen som förrått Nattjägaren. Som orsakat hans döttrars död.”

Hon lägger EMF-mätaren på altaret, kramar Sarahs hand. De små led-lamporna på mätaren fladdrar oregelbundet.

Sarah känner sig fortfarande illa till mods. Helst vill hon härifrån. Hon ser sig om efter deras guide, men Grendel syns inte till.

”Det sägs att Olof Nicolai låg på knä och bad Gud om förlåtelse, precis där”, fortsätter Jess i ödesmättat tonfall, samtidigt som hon lyser mot en fläck på marken. ”Bad att hans illdåd inte skulle avslöjas. Men så hörde han ett ljud. Kyrkporten som öppnades. Han blev stel av fasa.”

Hon kramar Sarahs hand så hårt att det nästan gör ont. Led-lamporna på mätaren fladdrar allt snabbare.

”Någon kom nerför gången. En man vars ansikte täcktes av en järnmask. En hämnare. En mördare.”

Jess vänder sig tvärt, så att pannlampans ljus flyttar sig bort till porten.

Sarah drar efter andan. Det står någon där, en gestalt i mantel och med en svart mask för ansiktet.

Sekunden då den träffas av ljusstrålen börjar gestalten rusa rakt mot dem.

EMF-mätaren på altaret börjar tjuta vilt.

”Nattjägaren!” skriker Jess och vänder sig så att hennes pannlampa lyser rakt i Sarahs ögon.

Hon släpper tvärt Sarahs hand och plötsligt slocknar ljuset från hennes lampa.

Sarahs hjärna låser sig, pulsen skenar.

”Jess!” försöker hon ropa men det kommer bara ett kraxande. ”Jess!”

Inget svar. Hennes mörkerseende är försvunnet, allt hon ser är vita fläckar mot ett tätt beckmörker.

Någon vrålar rakt ut. En grov mansröst som kommer närmare.

Sarah snurrar instinktivt runt, störtar blint mot vad hon tror är utgången.

Men något sätter krokben för henne och hon faller raklång i det fuktiga gräset. I några ögonblick sprattlar hon vilt för att försöka ta sig på fötter.

Så blir plötsligt allt ljust igen.

Redan innan Sarah hör skratten förstår hon vad det är som hänt. Grendel och Jess har prankat henne.

Hon tar sig på fötter, knäet har slagit emot en sten, men det är ändå mest självkänslan som fått stryk.

"Hoppsan, hur gick det?"

Grendels röst är full av illa dold skadeglädje.

Från någonstans har han trollat fram en mantel och en svart plastmask, vilket betyder att de har planerat alltihop. Pratat ihop sig om hur de ska skrämma henne. Den delen svider nästan mer än själva skämtet.

Sarah borstar sig över byxbenen samtidigt som hon undviker deras blickar. Kinderna hettar av förlägenhet.

"Jag trodde inte du var rädd för spöken", skrattar Jess. "Du såg helt skräckslagen ut. Och din röst skar sig."

"Kul", mumlar Sarah. "Jättekul..."

Helst vill hon be dem båda att dra åt helvete och storma härifrån, men utan lampa blir det svårt att hitta tillbaka till bilen. Så hon måste stå kvar och tugga i sig förödmjukelsen.

"Det var Jess idé, alltihop!" säger Grendel, och den korta meningen gör förnedringen ännu värre.

Jess verkar inte fatta det, eftersom hon fortsätter att skratta vidare med honom. Sarah knyter händerna, drar efter andan, letar efter något sätt att såra henne tillbaka. Några vassa ord som räddar åtminstone lite av hennes självkänsla.

Men en annan, obekant röst avbryter henne tvärt.

"Vad fan gör ni här?"

En man har lösgjort sig ur mörkret. Han är klädd i mörka kläder, riktar en liten men mycket stark ficklampa mot dem. Det av ansiktet som går att se är sammanbitet.

Sarah reagerar knappt. Kanske beror det på adrenalinet som dövar alla larmfunktioner.

Deras guide ser däremot överraskad ut.

”Vafa...”, säger han och tar ett steg framåt, men innan Grendel hunnit längre slår främlingen honom över ansiktet med ett långt föremål han håller i händerna.

Sarah är fortfarande inte rädd. Hennes hjärna registrerar nyktert precis varenda detalj i skeendet som följer. Grendel som rasar i backen, blodet som sprutar från hans knäckta näsa. Jess som skriker högt och gällt och kastar sig ner över honom.

Inte förrän Sarah ser vad det är för föremål främlingen använt som tillhygge vaknar hennes larmfunktioner.

Ett hagelgevär, som han nu riktar rakt mot hennes ansikte.

Sarahs knän gungar till, men på något sätt lyckas hon ändå hålla sig upprätt.

”Är ni med honom?”

Främlingen viftar med geväret, som har en ficklampa fäst under piporna.

”H-han är vår guide”, får Sarah ur sig och ser mot Grendel.

”Inte han”, fräser främlingen och viftar på nytt med vapnet.

”Nattjägaren. Är ni med honom?”

Mannen stirrar på henne. Det lilla hon kan se av ansiktet i mörkret är härjat, ögonen är onaturligt uppspärade, som om han antingen är hög eller spritt sprängande galen.

Sarah sväljer. Gevärspiporna pekar fortfarande rakt mot hennes ansikte. Hon hör Jess snyfta skräckslaget från marken. Hjärtat skenar i bröstkorgen. Ändå är hon förvånansvärt lugn.

”V-vi ...” Hon harklar sig. ”Vi är på spökjakt. Han där guidar oss.”

Hon pekar mot Grendel, som nu uppvisar åtminstone svaga livstecken.

Främlingen fortsätter att stirra på henne över gevärspiporna.

”Vad vet ni om Nattjägaren?” väser han.

”M-menar du spöket?” frågar Sarah.

Främlingen tar ett steg närmare så att pipmynningarna bara är ett par decimeter från Sarahs panna och ficklampan under dem lyser rakt in i hennes ögon.

”Nattjägaren”, säger främlingen sakta. Sarah kan känna alkoholdoften både i hans andedräkt och i hans svett. ”Jag hörde er prata om honom.”

Sarah blundar. Hennes mage har dragit ihop sig. Samma sak med urinblåsan och hon är bara millimetrar från att kissa på sig. Trots det lyckas hon få rösten att hålla.

”Vi är spökjägare”, säger hon så samlat hon kan. ”Jess och jag bor ihop. Grendel där hittade vi på nätet. Han klädde ut sig för att skrämma mig. Jag tror han försöker stjäla min flickvän.”

Sarah öppnar ögonen igen. Den sista meningen bara slank ut. Rädslan verkar ha ryckt undan alla hennes filter och hon förstår egentligen inte själv hur hon fortfarande kan hålla sig så lugn.

Främlingen flyttar ficklampskägglan till Jess och Grendel, som tillsammans bildat ett snyftande bylte på marken. Därefter lyser han upp manteln och plastmasken intill dem.

Jess tittar upp. Hennes skräckslagna ansikte är täckt av tårar och snor.

”Ser du?” säger Sarah sakta. ”Vi är bara helt vanliga ungdomar ute på en idiotisk jävla spökjakt. Allt vi vill är att dra härifrån.”

Främlingen fortsätter att stirra på henne. Så tar han ett steg tillbaka och sänker geväret med ficklampan. Axlarna sjunker ihop, som om luften går ur honom.

”Försvinn”, mumlar han.

Sarah förmår inte röra på sig.

”Stick härifrån, innan jag ångrar mig!” fräser främlingen och gestikulerar med ena handen mot utgången. ”Nattjägaren har

återvänt. Om ingen stoppar honom kommer han att döda oss allihop!”

Sarah får äntligen kroppen att lyda. Hon drar upp Jess från marken. Grendel börjar även han att sprattla, men Sarah stannar inte för att hjälpa honom. Med hjälp av ljuset från Jess pannlampa stapplar de mot utgången.

”Nattjägaren, visa dig!” vrålar främlingen plötsligt. ”Jag vet att du är här!”

I ögonvrån uppfattar Sarah ljuset då han på nytt höjer geväret. Hon håller andan, spänner sig inför skotten. Men inget händer.

De stapplar genom gången som leder dem ut på andra sidan ruinmurarna.

”Spring”, väser hon. ”Släck lampan och spring för fan, Jess!”

Hon får fart på benen. Tar hjälp av det svaga månljuset och siktar in sig på öppningen i gråstensmuren. Springer för livet medan hjärtat rusar i hennes bröst. Jess är alldeles bakom henne, och var Grendel befinner sig skiter Sarah ärligt talat i.

Hon kryssar mellan gravstenar och grästuvor. Öppningen i gråstensmuren kommer allt närmare och på andra sidan borde de vara i säkerhet.

Det är bara några meter kvar då hon snavar på en uppstickande gravsten. Sarah känner hur hon tappar balansen, inser att hon är på väg att störta rakt in i stenmuren med huvudet före utan att kunna hejda sig.

Men i allra sista ögonblicket fångar Jess in hennes arm och lyckas hålla henne kvar på fötter. Styr henne genom öppningen, innan de rasar ihop på marken. De slår armarna om varandra och trycker ryggarna mot stenmuren.

”Var fan är Grendel?” får Sarah ur sig.

”V-vet inte”, flämtar Jess. ”Ska vi gå tillbaka och leta?”

Sarah skakar på huvudet.

”Vi måste härifrån”, säger hon. ”Ta oss bort till bilen och ringa polisen...”

Hon avbryts av en kraftig knall.

Ett skott.

Ljudet ekar mellan murarna och gravstenarna innan det långsamt klingar ut i mörkret.